

A kdo je na bedně?

Čestné uznání za herecké výkony

Gabriele Zoubkové za roli paní Vodičkové / SušDivOch Sušice
Radce Zelené za roli paní Hoškové / SušDivOch Sušice
Václavu Divišovi za roli Huga Veleby / SušDivOch Sušice
Kristýně Sladomelové za roli Petry / Žumbera Plzeň
Veronice Kurcové za roli Dr. Zapletalové / Žumbera Plzeň
Petru Boorovi za roli Jaumeho / Divadlo bez zákulisí Sokolov
Lucii Brožové Zemkové za roli Majky / Divadlo bez zákulisí Sokolov
Aleně Svobodové za roli paní Boyleové / Štace Kaznějov

Čestné uznání

Divadlu bez zákulisí Sokolov za dramaturgické hledání
Marku Marovičovi za scénografii inscenace Past na osamělého muže
Kolektivu souboru Mladá Sada Horní Bříza za inscenaci R+J
Teátru Vaštar za inscenaci Ukolébavka

Ceny za herecký výkon

Mileně Vrhelové za roli paní Čiperné / Sušdivoch Sušice
Veronice Brankov za roli Hany / Žumbera Plzeň
Petru Richterovi za roli Funkcionáře / Divadelní studio D3 K. Vary
Martinu Cirklovi za roli Vojáka / Divadelní studio DR K. Vary
Radimu Brejchovi za roli Osamělého muže / JakoHost Plzeň
Pavlu Bártovi za roli Komisaře / JakoHost Plzeň
Marii Mušce Chmelíkové za roli Ženy / JakoHost Plzeň
Janě Wertigové za roli Helen Hoover Boyleové / Teátr Vaštar Nezdice
Michalu Stonovi za roli Everymana Teátr / Vaštar Nezdice

Cena kolektivu souboru Mladá Sada za herectví v inscenaci R+J
Cena Olze Muñoz a kolektivu souboru Mladá Sada za dramaturgickou úpravu inscenace R+J
Cena Divadelnímu studiu D3 Karlovy Vary za dramaturgický počin inscenace Smření
Cena Michalu Stonovi za adaptaci románu Chucky Palahniuka Ukolébavka
Cena Kristině Kohoutové za režii inscenace Vzpouza nevěst
Cena Petře Kohoutové za režii inscenace Smření
Cena Janě Kubátové za režii Past na osamělého muže
Cena DS Žumbera – tvůrčí skupina Skoronarváno za inscenaci Vzpouza nevěst
Cena Divadlu JakoHost Plzeň za inscenaci Past na osamělého muže
Cena diváka: JakoHost Plzeň za inscenaci Past na osamělého muže
Hlavní cenu Divadelnímu studiu D3 Karlovy Vary za inscenaci Smření

GESTA TÝDNE

4

povídám, je konec...

”

LŠ: Ahoj Kájo, přehlídka je u konce. Všechna divadla zahrána, ortely vyřčeny. Tyjatr se letos neúčastnil. Proč?

Kája Š: Ahoj. Inu, odpověď je jednoduchá. V současné době už nic nehraje, takže nebylo co do přehlídky nabídnout.

LŠ: Nemí ti to tak trochu líto?

Kája Š: Víš, to je pro mě dost záladná otázka. Když řeknu, že ne, budu trochu lhát, když řeknu, že ano, není to taky zcela pravda. Pro mě osobně je přehlídka školení divadelní techniky a praktiky, proto vedle možnosti shlédnout zajímavá představení okolních kolegů ochotníků za poslední rok jsou důležité rozbor a hodnocení odborné poroty. To je velmi poučné a zajímavé, mnoho se tam člověk přiučí, pochopí a může konfrontovat s vlastním názorem.

LŠ: A co dojmy? Já vím, že se to špatně popisuje – to si musí člověk prožít...

Kája Š: Dojmy jsou stejné jako každý rok – neopakovatelná atmosféra, setkání s novými i důvěrnými tvářemi, se kterými nás pojí stejná vášně a láska k Thálii, možnost nekonečných hovorů o divadle (s malým procentem šance, že bych toho druhého už nudil), občas už citelně omačkaný zadek, litry usrkávaného červeného vína, nedělní spánkový deficit a přitom radost z vědomí, že ať nakonec letos vyhraje kdokoli z nás, přejeme mu to a rádi jsme se všichni pospolu viděli. Atmosféra horažďovické přehlídky je v tomto směru jedinečná.

LŠ: Tak to ti můžu potvrdit. Já jsem jí prožila trošku jinak než ty a i z mého pohledu BYLA JEDINEČNÁ.

S Karlem Šťastným hovořila – šim–

sobota 12. 3. • 20.00 • Divadlo JakoHost Plzeň

Michal Robert Thomas

PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE

*Šílená ženská a úlisný abbé, hysterická doktorka a zapáchající tulák.
A všichni lžou!... Nebo ne?*

Před začátkem večerního představení uvedla na jeviště paní Mužíková zástupce ZPČ oblasti Svazu českých divadelních ochotníků, paní Hanu Šikovou a Petra Richtera, kteří udělili ceny „Zlatý harlekýn“ za dlouholeté vynikající zásluhy o rozvoj a organizaci ochotnického divadla pánu Václavu Trčkoví a Kájovi Šťastnému, pro kterého má toto ocenění být i pobídkou do další práce.

Poté jsme byli vtaženi do příběhu vpravdě detektivního, který odhalil více, než jen pachatele.

Velmi zamotaná šarada, řízená rafinovaným komisařem, přimutí, díky

pevně utazené smyčce, pachatele k přiznání. Všechno je vedeno tak, že běžný divák do posledního momentu neví, kdo mluví pravdu a kdo je manipulátor, neví, na čí straně je právo. Ale vzhledem k tomu, že dokonalý zločin neexistuje, v poslední chvíli se vrah pod psychickým tlakem „polož“.

Hra je plná napětí, nečekaných zvratů a na první pohled průhledných odhalení, která se ale ukážou časem jako lichá. Dialogy jsou prošívané vtipy, které odlehčí dramatickou vážnost kusu, a myslím, že i díky tomu se zavděčí nejdříve divákovi.

Past na osamělou porotu – hodnocení

KČ: Je to mimořádně dobře napsaná hra, skvěle vystavěná detektivka. Funguje „navážno“, ale je tam i humor a nadsázka. Velký prostor inscenátorům. Velmi dobře vystavěná inscenace, režisérsky i herecky povedená. Díky, že hrajete komedii. Hodně akční, ale výrazný slovní humor. Velmi oceňuji výstavbu zápletky – autor nás stále mate. Režijně dobře vedené, postavy důsledně hrály převážku. Správně zvolený charakter hlavního hrdiny. Skvělé typy herců na postavy.

MV: Bavila mě hra s divákem. Vzniká spousta podivností. Dobře a chytře vymyšlené. Dobře vyřešený prostor (mezi znakem a realismem). Někdy matoucí detaily – zvuky auta někdy chybí. Herecky vyvážené (mezi realismem a nadsázkou). FZ: Vztah humor-napětí. Humor herci „nevyrábí“, prostě vzniká. Soubor: Nelogičnosti: jeden příjezd auta byl špatně, Daniel se od začátku měl chovat podivně, některé nelogičnosti jsme nechali schválně. –ak–

neděle 13. 3. • 9.30 • Teatr Vaštar Nezdice

Chuck Palahniuk

Ukolébavka

Horror. Hororový postmoderní román amerického spisovatele Chucka Palahniuka.

Zvukoholismus a poklidofobie. Minimalistická scéna, minimum diváků, ale rozhodně ne minimální zážitek. To je to první, co mne při sledování ranního představení Ukolébavka napadlo. Kdo čekal – díky názvu – něco uklidňujícího, ten si nepřčetl jméno autora. Chuck Palahniuk rozhodně nepatří k těm, kdo by nechal diváka klimbat. Strípky životů několika postav se prolínají v podivné mozaice, která nás vede k poznání, že slovům dnes již nepřisuzujeme tu moc, jako dříve. Okolo nás je zvukový smog a my sami vůbec netušíme, jaká síla se v nich skrývá. Jediné kouzlo, které nikdo neumí, je vzbudit lásku. Ale je-li možné kouz-

lem zabít – je možné mrtvého i vrátit? Dala by se JEN slovy vyřešit zoufalá snaha lidí získat své bližní zpět? A co když do pekla chodíme ne za to, co jsme udělali, ale za to, co jsme neudělali? Co jsme nedodělali... –ss–

Ukolébavý rozhovor s Michalem Stonem

J: Úvodem bych vás poprosil, abyste se představil a řekl něco krátkého o hře.

M: Já jsem Michal Ston a hrozně dlouho jsem toužil zpracovat tuhle knížku. Nutil jsem do toho všechny lidi, co jsem znal, až jsem poznal člověka, který je ve stejném věku a s podobnými problémy a životníma zkušenostma, který do toho se mnou šel. Tři roky jsme na tom dělali a teď zjistíme, že prostě nejsme schopni uvést to do takového stavu, aby se na to dalo koukat. Je to na nás taková kláda, že se nám asi nikdy nepodaří dobrat se k nějakému výsledku, aby to někomu něco řikalo, někoho to bavilo. Zrovna dneska to teda bylo hodně mojí vinou? No, to se stává...

J: Já bych do kritiky moc nešahal, na to tedy máme porotu a uvidíme, jaké oni udělají hodnocení. Teď jestli nám něco řeknete o souboru.

M: Soubor Teatr Vaštar tvoří tři lidi a my jsme si na tu, pro nás obří, věc přizvali kamarády. Jinak soubor funguje od roku 2008 a moc toho zatím neudělal, ale to, co dělá, se snaží dělat pořádně. Už od dramaturgického výběru a ten by měl být vždycky o něčem, k něčemu podstatnému se vyjadřovat a to divadelníma prostředkama a co nejvíc v komunikaci s divákem... a vlastně autorem... a postavou... a ve zkoumání toho, co to je divadlo a jak může mluvit. Máme takový dvě základní dramaturgické linie. Protože jsme všichni učitelé, tak je to povětšinou pro děti a naše hledačské pokusy... Žijeme na vesnici, tak máme takovou dramaturgickou podlinii, který říkáme „intelektuální pražská kavárna“. A pak to, co bude bavit lidi u nás, co jim něco řekne, bude pro nás i pro ně zajímavý. Něco, co se vztahuje k našemu kraji a jeho problémům.

J: Jak je těžké přepínat mezi pohádkama a takhle těžkými tématem?

M: Není to těžké, je to právě osvěžující. U dětí, které jsou bezprostřední, je to pokus nějak komunikovat s divákem. Vždycky je to něco nového, cesta ke nějakému společnému zážitku a zážitku. Takže my se nepřepínáme, jenom se ladíme na lidi.

... s těmi, kteří nejsou sice vidět, ale bez nichž by to nešlo!

Je jich hodně. Ti, kteří nejsou tolik vidět, nemůjí na ně reflektory, nikdo je neotí a vlastně se o nich nemluví, ale bez nichž by to jaksi nefungovalo. Za všechny ty v pozadí (a je jich hodně) jsem oslovila jen několik...

Jak zvládáte provoz v bufetu?

Obsluha občerstvení: O přestávkách je to náročnější, ale jsme tu dvě dopoledne a dvě odpoledne, tak to jde. A když je třeba, tak přijde i výpomoc.

A liší se nějak občerstvování letos a v jiných letech?

Obsluha občerstvení: Určitě. Dříve se k obědu udělal jednoduše guláš, všichni si dali guláš a hotovo. Dnes si lidé více vybírají. Snažíme se jim vyjít vstříc a máme pestřejší nabídku a ještě ji průběžně doplňujeme.

A jak je to v šatně?

Obsluha v šatně: Jsme tu jenom na večerní představení, přes den funguje šatna tak nějak samoobslužně.

A máte možnost vidět i nějaké představení?

Obsluha v šatně: Ano, něco ano, ale většinou ne celé představení, takže to není úplně to pravé. Ale na víc prostě čas není.

A co se vám z toho, co jste viděly, líbilo nejvíce?

Obsluha v šatně: Asi ty sušičky – Shakespeare. Víte, já jsem spíš na tu klasiku. Ale těším se na dnešní večer.

Mohu se také zeptat, jestli má letošní přehlídka nějaká specifika u vás v pokladně?

Prodejce vstupenek: ... bez komentáře... –ss–

... s námi

Martino, jsi jedním z hlavních členů redakční rady Týžár Times. Letošní přehlídka byla pro tebe asi úplně jiná. Jak to vše vnímáš z pohledu redaktora, a v čem to pro tebe bylo odlišné? A tentokrát SKUTEČNĚ STRUČNĚ!

–mš– Díky novým novinám jsem byla „donucena“ nastěhovat se do KD na celý týden, viděla jsem prakticky všechna soutěžní i mimosoutěžní představení a všechna jsem přežila. Těším se, až se svým týmem budeme připravovat příští rok Times v barvě.

Týžár sice letos nehrál, ale ty jsi roli dostal. Dokonce sis vše sám režíroval a jako většinu rolí sis i tuto užíval. Vypadalo to, že tě to den ode dne baví víc a víc – rozhovory byly delší ... a delší ... a delší ... až se všechny do novin nevešly. Bylo to pro tebe skutečně tak zábavné, jak to na první pohled vypadalo?

–jj– Ani nevím, jak to na mě padlo. Z davu reportérů se ozvalo „vyber si jednoho z herců a udělej rozhovor!“ Byl jsem nervózní a moc se mi nechťelo, ale na druhou stranu jsem jim chtěl pomoci. Tak jsem se snažil role zhostit a plnit přání Petry! Jak se mi to dařilo, musím ohodnotit jiná, ale já to lépe neumím. Stejně tak mi šlo uvádět jednotlivé hry. Ale už je 33 přehlídka za námi a já se těším na další.

V TT jsi působil jako editor, grafik a sazeč najednou. Označení „editor“ se používá pro takového redaktora, který je zodpovědný za konečnou finalizaci a prý je přirovnáván k porodní bábě. Když to vezmu obrazně, tak tvůj třetí novorozenec v rámci přehlídky nějak nechtěl na svět. Co ti v tu chvíli proběhlo hlavou?

–pk– Restart řeší vše. Snad vyřeší i tohle... A vyřeší. Příště prosím jen jeden list!

A ještě poděkování všem, kteří se na TT podíleli, díky –ss–, –as–, –ak–,

–jh–, –ll–, za super foto –vš–.

Bez vás by to NEVYŠLO!

–šim–

Případně pravopisně chybné vyjadřující názory redakce.

neděle 13. 3. • 13.00 • Divadelní soubor Štace Kaznějov

Agatha Christie

Past na myši

Penzion U klášterní studny. Sněhová bouře. Vrahem může být kdokoliv.

S celosvětově pravděpodobně nejproslulejší divadelní hrou Past na myši přijel do horaždovického kulturního domu divadelní soubor Štace. Sama autorka, Agatha Christie, nás zavedla do penzionu U klášterní studny, odrůzeného od světa sněho-

vou vánici. Do něj postupně přijíždějí hosté – podivný mladý architekt, věčně špatně naložená postarší dáma, vysloužilý major, rázná mladá žena a náhodou se zde ocitnuvší živiální Ital. Po telefonátu ještě na lyžích dorazí detektiv seržant z nedaleké policajní stanice. V té chvíli už jsou jak hosté, tak jejich dva hostitelé totálně odříznutí od světa.

Vražda, kvůli které vyšetřování obyvatel penzionu probíhá, se sice udála předešlý den v Londýně, její motiv má však kořeny v příběhu týrané děti svěřených do péče páru, který v té době sídlil na nedalekém statku. Má někdo z hostů, jejichž minulost neznáme, nějaký vztah k dané záležitosti? Pokud ano, kolik z hostů ten vztah má? A je skutečně pravdou to, co o své minulosti všichni tvrdí? Kdo přerázl telefonní drát? Kdo schoval lyže? Kdo si pískal melodii Tří bílých myšek? A hlavně – kdo je vrah a kdo potenciální oběť?

–ak–

Režisérka v pasti (na myši) – rozhovor s Olgou Muňoz

AS: Vzhledem k tomu, že je už po semináři – budete hru nějak upravovat podle připomínek?

OM: Já s nimi souhlasím, že to mohlo být udělané klasicky. Tady je hodně pozorné publikum, ale běžný divák, který si přijde do divadla oddychnout, je docela rád, že mu to tak trochu „přežvejkáme“. My jsme to hráli dnes po patnácté, vždycky s obrovským nasazením, s obrovskou chutí a přesně jak říkají ostatní – běžný divák je rád, že to nemusí řešit. Navíc my nejsme konverzační soubor, proto jsme tam potřebovali nějakou akci, kterou jsme takto vytvořili. Víím, že to jsou lidi, kteří o divadle hodně ví, a řekla bych, že tak z 80 % to, co říkali, beru, ale je tam těch 20 %, za kterými si stojím. My musíme více myslet na naše – venkovské publikum, které není tak náročné a tam to takto funguje. Navíc bych chtěla i já porotu pochválit, že mluvili naprosto přehledně a srozumitelně, bylo jasné, co tím myslí a já jsem jim naprosto perfektně rozuměla.

AS: Jak dlouho jste hru připravovali?

OM: Tak asi půl roku. To ne proto, že bysme tak strašně dřeli, ale my se nedáme tak často dohromady a musíme se nahánět. Jsme rodinné divadlo – Šmídovi, Svobodovi, Šlehoferovi... Takže jsou tam malé děti, střídání u nich a tak. Máme užasnou partu, vždycky si vyjdeme vstříc, a proto nám ten nácvik trvá delší dobu, protože je ten náš režim takový demokratický... smích...

My se máme všichni moc rádi, v létě jezdíme na soustředění i s rodinnými příslušníky a dětmi a tam si to moc celý týden užíváme.

AS: Jak se vám tady hrálo a jaké bylo publikum?

OM: Za herce mohu říct, že se nám tu hrálo dobře, jsme rádi, že sem chodí tolik lidí a krásně se nám tu mluví. Člověk má pod kontrolou ten sál a dobře se slyší.

AS: No my jsme tu právě slyšeli, že tu jde zvuk do herců a ne do lidí...

Trošičku to pravda je, ale je to, jako když má hudebník odposlech – každý perfektně slyší sám sebe. A diváci to slyší taky.

Velice vám děkují za rozhovor.

–as–

Vražedná porota – hodnocení

MV: Nejděle hraná inscenace na světě. Christie vědomě pracuje s principy žánru. Překvapivé je, kdo je vrah. Náběh na komediálnost. Vystihuje „starou, dobrou Anglii“. Základní pravidla detektivky u tohoto souboru moc nefungují. Hrají ji znakově (prostředí a činnost popisuje postava spisovatelky) – u detektivky by si ale měl divák všimnout detailů a rekvizit. Typovost i v herectví, spisovatelka to explicitně říká, ale postavy tak nehrají, napětí od postav odvedeno ke spisovatelce, pak divák postrádá napětí. V dané scénografii se ztratí pojem o prostoru. Černo-bílo-červený koncept kostýmů – znamená něco, má-li postava červený detail? Imaginární rekvizity diváka matou, ale pak se některé rekvizity objeví. Vše je imaginární, takže pokud někdo pak předvádí imaginaci, je to matoucí. Diváka mate také práce se světlem. S postavou spisovatelky se ztrácí temporytmus. Herci typově dobře vybraní. Kvůli zvolenému konceptu to nesplňuje pravidla žánru.

FZ: „Běda režiséru, který má na začátku nápad.“ Nápadem režisé-

ky byla postava Agathy a estetizace postav. Vytržení z napětí, pouze zprávou o tom, jak je to uděláno. Úmyslně se zbavujete napětí stylizací. Herci jsou dobře herecky vybavení, ale kvůli stylizaci často herecky „odpočívají“.

KČ: Neladilo spolu herectví jednotlivých postav (i přes částečnou archetypaci v původním textu). Někdy najednou příliš expresivní výrazy. Imaginární rekvizity technicky náročné, ale kvůli tomu nefungují. Jediná postava s konstantní figurou byla paní Boylová. U tohoto žánru se spíš nevyplatí snažit se dělat to jinak.

Soubor: Srozumitelné to bylo. Pojali jsme to jako knihu. Rekvizity někdo měl a někdo neměl – „osobní“ rekvizity reálné, „kolektivní“ imaginární. Červené detaily měly oběti a jedna postava jako „matoucí“ (jednu jsme neuhlídali).

Diváci: Postava spisovatelky rušila, někdy přebírala repliky. Byly všechny imaginární kufry odnesené ze scény? Matoucí je, když někdo položí na stůl imaginární tašku, postava na ni hodí ubrus a jiná postava pak imaginární tašku vezme.

–ak–

rozHOVORY z KD...

... s naší mámou

Libuško, od minulé přehlídky proběhla rekonstrukce kulturního domu. Pociťili to nějak – ať již kladně, nebo záporně – účastníci přehlídky?

LM: Zatím není zlepšení žádné, protože rekonstrukce se zastavila na úrovni jeviště a více do zadu není dokončena. Tak, jak by to mělo fungovat,

tak to nefunguje. To zázemí v zadu, které se přistavovalo, to není dokončené. My nemáme v podstatě jednu hereckou šatnu a hlavně rampa není funkční tak, jak by měla. Po technické stránce může přehlídka probíhat díky městu a technickým službám, které vytvořily na poslední chvíli nouzové řešení. Zprovoznily jednu místnost, k rampě udělaly jakési velké schody, aby se daly stěhovat kulisy a do místničky „jako šatny“ se zprovoznila elektřina.

Nedala se nějak v rámci rekonstrukce vylepšit i akustika, na kterou si leckdo stěžuje?

LM: My z tohoto sálu divadlo neuděláme. Je to multifunkční sál, jsou tu okna a díky tomu se to nedá vylepšit. A v sále je akustika, který je maximum, co se tu dá dělat. A jsou i zpěváci, kteří jsou s místní akustikou velice spokojeni. Takže jen akustikou to nebude. A proti jiným sálům, kde se také hraje a odehrávají se tam také přehlídky, jsme i co do zázemí i co do akustiky úplně Národní divadlo.

Děláš přehlídky už hodně let – může tě něco ještě překvapit? Co tě letos mile a případně nemile překvapilo?

LM: Jako herečka jsem se přehlídek zúčastňovala od roku 1980 (začalo se s nimi v roce 1979) a od roku 1988 jsem pracovala v kulturním středisku. Od roku 1995 už jedu na vlastní triko, takže toto je 21. přehlídka, kterou už já organizuji. Mě nic moc už nepřekvapí... Teda ano – že stárnu a nestůhám tolik, co dříve, že jsem z toho unavená...

Co mě potěšilo, je návštěvnost. Kolik lidí se přišlo podívat, a kolik mladých lidí! Je to strašně hezký, když to vidíš, jak to tady hučí. To je naprosto nádherné!

Negativně mě asi nepřekvapilo nic. Ale ještě k tomu kladnému – myslím, že jsem měla dobrou ruku i v tom, koho jsem pozvala jako nesoutěžní soubory. Třeba ti Brňáci, ti byli úžasní. A z jaké dálky jeli... Byli nadšení obecně i atmosférou. Doufám, že se to podaří, aby mohli přijet i příště – a na celou přehlídku.

Moc děkují za rozhovor a v dalších letech přeji při přehlídkách „Zlomte vaz“!

–ss–

... s těmi, co všechno viděli a slyšeli, ... s diváckou porotou

Chtěla bych se zeptat, čím se liší tato divadelní přehlídka od těch předchozích?

N. Chládková – Myslím si, že se v podstatě ničím výrazně neliší.

V. Trčka – No, já vidím jeden veliký rozdíl – poprvé vychází přehlídkové noviny a jsou výborné.

Děkuji, to je bezvadné, že to tak vnímáte. A kromě toho?

S. Jelínková – Hlavní rozdíl je v tom, že některé soubory omladily. Těšili jsme se na některé lidi a oni nepřijeli. Je jistě dobré, že se divadlu věnují i mladší lidé, ale trochu nás mrzí, že třeba kvůli věku či nemoci nepřijeli ti, které známe.

N. Chládková – Je to jako jiné roky – jsou dobré soubory a soubory ještě lepší, zasmějeme se, popláčeme si, zamyslíme se. Je to pestré – a tak to má být.

S. Jelínková – Jen se mi zdá, že se ten rok nějak zkracuje. Že od jedné přehlídky k další je méně a méně času.

N. Chládková – Jako další klad vidím, že sem chodí více a více lidí „z venku“. Dříve si herci jednotlivých souborů dělali obecnost sobě navzájem, teď chodí více lidí, kteří se prostě těší na divadlo.

S. Jelínková – Ano a už mají oblíbené divadelní skupiny, takže říkají: „My půjdeme na Vary.“ nebo „My půjdeme na Sokolov.“ ...

Jak jste spokojeni s cateringem?

N. Chládková – Servis je tu perfektní. Jak jídlo, tak pití, zákusky... A nejenom to, veškeré zázemí tu funguje výborně.

S. Jelínková – A návštěvníci se už od příjezdu těší na řízek a bramborový salát v neděli, to už je tady taková tradice.

L. Svatošová – No, Libuše klobouk dolů – ale nejenom Libuška, tady je báječné, že se zapojuje celý divadelní soubor. Je úžasné, že to ještě stíhají, aby napelali a nachystali...

Mohu se zeptat stručně – jednou větou – co přejete přehlídce do dalších let?

N. Chládková – Stále takto plně obsazení – pod devět souborů nechceme jít, co nejvíce diváků a hlavně zd...

S. Jelínková – ...zdraví, to jsem chtěla říct. Abychom se všichni mohli sejít.

V. Trčka – Přeji přehlídkám, aby byly obsazeny souborami tak, jako dosud – Libuška dnes zrovna říká, že jsou přehlídky, kam přijede třeba jen pět souborů, a že tady je takový zájem – prostě ať jim to všem hraje. Takže, aby byl stále takový zájem a za druhé, aby vycházely zase noviny :-)

B. Saláková – Já přeji hodně zdaru a hodně trpělivosti, ať jim to jde tak, jako dosud. Ať mají mladé, nadějné členy – prostě ať jim to všem hraje.

L. Svatošová – To samé, už bylo všechno řečeno. A ještě také, aby se ho-razdovičtí zase účastnili, když jsou tady doma.

Já vám moc děkuji, přeji krásné divadelní zážitky a hodně sil do nelehkého výběru těch „NEJ“.

— ss —

Statistika návštěvníků (bez divadelníků):

DATUM	ČAS	HRA	POČET OSOB
7. 3. 2016	20.00	ZIMA POD STOLEM	107
8. 3. 2016	20.00	HOTEL MEZI DVĚMA SVĚTY	86
9. 3. 2016	20.00	BENÁTKY POD SNĚHEM	118
10. 3. 2016	20.00	VESELÉ PANIČKY WINDSORSKÉ	176
11. 3. 2016	17.00	R + J	67
11. 3. 2016	20.00	VZPOURA NEVĚST	122
12. 3. 2016	10.00	ZÁMĚNA	92
12. 3. 2016	13.30	SMÍŘENÍ	73
12. 3. 2016	16.30	NEŘÍKEJ MI LÁSKO	92
12. 3. 2016	20.00	PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE	112
13. 3. 2016	9.30	UKOLÉBAVKA	66
13. 3. 2016	13.00	PAST NA MYŠI	85

J: Tak to je hezký... Plánujete ještě hrát tuto hru, jedete s ní někam dál?

M: Hrozně rádi bychom si ji zahráli doma, protože jsme ještě nebyli schopni to moc lidem ukázat. Měli bychom se pokusit, když už to máme, dostat do takového stavu, aby to bylo kompatibilní, protože já mám pocit, že ve chvíli, kdy se to úplně nerozyspe, tak by to jednoho dne mohlo být zajímavý a zábavný.

J: Má ta hra zaujala, i když jsem asi pár věcem úplně nerozuměl...

M: No, my jsme vynechali několik scén

J: ... ale je to povedený kousek. Je to na zamýšlenou.

M: Kdybychom nevynechali některý základní scény, teda hlavně jednu základní scénu, tak by to bylo na zamýšlený trochu méně.

J: Máte v plánu další věci?

*M: Máme, máme... Teď připravujeme loutkárnu, poprvé s klasickými marionetami, pouliční pohádku, kouzelnou, opravdovou. Nechci říkat vážnou, je to pohádka se vším, co taková pohádka nese. A máme Krvavou svatbu udělanou, taky loutkovou, kterou bychom chtěli někde hrát, i když je to náročný, protože se to hraje ve stanu a ten musíme vždycky někde shánět. A chci se nějak pádně vyjádřit k tomu, jak se u nás bojíme světa a všeho cizího, a jak ti moudří starci se boje nejvíce. No vyjádřit – zamyslet se nad tím a nad náma, nad rolí intelektuála v tomhleto...
*J: Tak já vám moc děkuji a přeji hodně úspěchů.**

— jj —

Neukolébané hodnocení poroty

KČ (výkop): Z díla Chucky Palahniuka je cítit, že je původní profese novinář. Velice oceňuji výběr knihy i jazykovou adaptaci. Autor se často pohybuje v apokalyptické budoucnosti, jeho hrdinové jsou destruktivní, až autodestruktivní. Divák by se s nimi rád ztotožnil, ale nemůže. Co ho zachraňuje před totální depresí, to je humor – byť humor černý. Vaše scéna je kompaktní, dobře funguje. Literárně má ale dílo mnoho vrstev, divák může mít problém se v tom vyznat. Měli jste mnoho velice kvalitních nápadů, ale snaha o využití všech může situaci zneprůhlednit. Sřídání prostředí změnou jedné rekvizity je výborné. Měla bych jen výtka k monologům, postrádám v nich dialogické napětí, což už je pochopitelně vyšší dívčí. Herecké výkony jsou velice vyrovnané, je ovšem potřeba vyzdvihnout výkon Evrymana! A velice děkuji za výbornou dramaturgii.

FZ: Člověk se tu trochu ztrácí v bohatosti témat. V literatuře se můžete o pár stran vrátit, ovšem v divadle to nelze. A tady je místy jistá nejednotnost, která orientaci zhoršuje. Systém divadelních znaků si žádá větší přehlednost. Cítil jsem se zahlcen a neuměl vybrat, co je pro mne nejdůležitější. Herecká práce byla brilantní, tedy až na Ústíci, jeho výkon byla „boule na příběhu“. Hlavní po-

stava dává od počátku najevo, že „to bude strašný“. Ona by k tomu měla svým vývojem dojít...

MV: No, já nechápu, proč se výborné jevištní znaky neopakovaly, aby děj trochu zpřehlednil. Třeba projekce je využita jen jednou – je to výborný nápad, z toho se dalo více vytěžit. Zmatek mezi konkrétním a náznaky. Scéna je tvořena nápaditě a nekonkrétně, do toho pak přijdou autosedačky – naprostá konkrétnost. Při bitce v autě začne Ústíci mlátit Heleně hlavou o zem – v náznakovém díle takový realismus? Nebo jediné Ústíci přijde z hlediště – proč? Knihy v knihovně přijde rozházet někdo z vnějšku – proč? Hudba je někdy reprodukována a jindy živá – proč? V již tak hodně zmatečném dramatu je ještě více zmatku. Zaregistroval jsem dva nepřehledné momenty. Konec seance není fakticky ukončen a není moc jasno, jak vznikla bitka v autě. Celkově je to herecký koncert! A ty tvoje figurky (k Michalovi) naprosto vynikající.

režisér (Michal S.): Chyběly tu nějaké prvky. Princip, který se má opakovat se neopakoval, a tím byla koncepce narušena. Vypadla totiž celá scéna, čímž se narušila logika hry. Proto neměla bitka vlastně důvod. Ústíci je můj režijní problém, kterého jsem si vědom.

— ss —

pře-HLÍDKA viděla...

...bylo to náročné...

